

Hermiona eĥis ĉirkaŭ la alta ĉambro.

Ili haste alteriĝis, kaj Hari kuris al la pordo, kun la ŝlosilo baraktanta en lia mano. Li perfortis ĝin en la seruron kaj turnis ĝin — ĝi taŭgis. Je la momento kiam la seruro klake malfermiĝis, la ŝlosilo ekflugis denove, aspektante iom kruple, post sia dua kaptiĝo.

“Ĉu pretaj?” Hari demandis la du aliajn, kun sia mano sur la anso. Ili kapjesis. Li malfermis la pordon.

La sekvanta ĉambro estis tiel malluma, ke ili povis vidi nenion. Sed kiam ili eniris ĝin, subita inundo de lumo montris mirindaĵon.

Ili staris ĉe la rando de grandega ŝaktabulo, malantaŭ la nigraj figuroj, kiuj estis pli grandaj ol ili kaj ĉizitaj ŝajne el nigra ŝtono. Alfrontante ilin, tie trans la ĉambro staris la blankaj figuroj. Hari, Ron kaj Hermiona skuiĝis iomete — la imponaj blankaj figuroj ne havis vizaĝojn.

“Kion ni nun devas fari?” Hari flustris.

“Estas klare, ĉu ne?” diris Ron. “Ni devas sakludi trans la ĉambron.”

Malantaŭ la blanka pecaro vidiĝis alia pordo.

“Kiel?” diris Hermiona nervoze.

“Mi supozas,” diris Ron, “ke ni devas fariĝi ŝakfiguroj.”

Li paŝis al nigra kavaliro kaj etendis sian manon por tuŝi la ĉevalon. Tuj la ŝtono animiĝis. La ĉevalo piedumis kontraŭ la tero kaj la kavaliro turnis sian kaske ŝirmatan kapon por rigardi suben al Ron.

“Ĉu ni devas aliĝi al vi por transiri?”

La nigra kavaliro kapjesis. Ron turniĝis al la aliaj.

“Ĉi tio postulas pripenson...” li diris. “Mi supozas, ke ni bezonas anstataŭi tri el la nigraj figuroj...”

Hari kaj Hermiona restis silentaj, rigardante dum Ron pensis. Fine li diris, “Nun, ne sentu vin ofenditaj iel ajn, sed neniu el vi bone ludas ŝakon —”

“Ni ne estas ofenditaj,” diris Hari tuj. “Nur diru al ni kion fari.”

“Nu, Hari, vi anstataŭos tiun kurieron, kaj Hermiona, vi staros apud li anstataŭ tiu turo.”

“Kaj vi?”

“Mi estos kavaliro,” diris Ron.

Evidente la ŝakpecoj aŭskultadis, ĉar post tiuj vortoj kavaliro, kuriero, kaj turo turnis siajn dorsojn al la blankaj figuroj, kaj marŝis de la tabulo, lasante tri malokupitajn kvadratojn, kiujn Hari, Ron, kaj Hermiona prenis.

“La blanka flanko ĉiam komencas en ŝako,” diris Ron, rigardante trans la tabulo. “Jes... rigardu...”

Blanka peono iris antaŭen je du kvadratoj.

Ron komencis direkti la nigrajn pecojn. Ili moviĝis silente ien ajn laŭ lia